

[Udenrigsministeren.]

større del af den myndighed, okkupationsmagten har udøvet. Det forandrer naturligvis de vilkår og de fremgangsmåder, som må anvendes for den støtte, det er muligt for den danske regering at yde. Meget snart vil Danmark og Tyskland udveksle ambassadører og Danmark dermed på ny træde i direkte officiel forbindelse med den tyske regering, ligesom der næppe vil gå lang tid, inden krigstilstanden vil blive ophævet.

Den danske regering nærer det håb, at det under den nye tilstand vil blive muligt for den ved nabovenlig drøftelse af problemerne at finde frem til en sådan overensstemmelse i synspunkter, at en rolig og fri demokratisk udvikling i grænselandet kan sikres.

For med vor repræsentant i Tyskland, minister Hvass, at drøfte de problemer, der nu meldte sig ved etableringen af den diplomatiske forbindelse, og for at inspicere den danske repræsentation i Vesttysklands hovedstad aflagde jeg på hjemrejsen fra et Europarådsmøde i Paris et besøg i Bonn. Jeg havde da lejlighed til at mødes med forbundskansler, udenrigsminister dr. Adenauer, med hvem jeg havde en uofficiel og informatorisk samtale, hvorunder vi naturligvis drøftede en række af de sydslesvigske problemer. Denne samtale må imidlertid ikke betragtes som en egentlig forhandling med henblik på at træffe nogen konkret aftale, hvilket også fremgik af det udsendte communiqué. Samtalen forløb, hvad der var at vente, i en venskabelig atmosfære. Jeg har i en udtalelse til de danske blade i Sydslesvig nærmere redegjort for karakteren af denne samtale og understreget, at der ikke fra ansvarlig tysk side overfor Danmark var blevet fremsat noget ønske om, at der skulle afsluttes en gensidig mindretalstraktat. Det er regeringens opfattelse, og jeg tror den har almindelig tilslutning her i tinget, at vi ikke finder nogen interesse i en sådan traktat, som ikke vil være begrundet i noget sagligt hensyn, og som strider imod vore traditioner på dette område. Den danske politik overfor det tyske mindretal i Nordslesvig følger en traditionel frihedslinie, og den vil blive fastholdt også i fremtiden. Forhenværende statsminister Hedtoft har i en erklæring af 27. oktober 1949 udtrykkelig opregnet de friheder, de tysksindede nordslesvigere er i besiddelse af, og i Kielererklæringen er de dansksindedes rettigheder fastlagt. I en erklæring til højkommissærerne har regeringen i Bonn givet udtryk for,

at den vil følge den politik, der angives i Kielererklæringen, og jeg går da også ud fra, at efter den forandring, der nu har fundet sted med hensyn til den tyske forbundsregerings kompetence, vil den sætte sin autoritet bag Kielererklæringen. Den rolige udvikling i grænselandet vil være afhængig af, at der hersker den fulde demokratiske frihed, og at man ikke under den ene eller den anden form vil søge at modarbejde eller begrænse den, lige så lidt som vi ønsker at gøre noget sådant nord for grænsen.

Men den rolige udvikling vil også være afhængig af et andet forhold, nemlig at der skabes sunde sociale vilkår, mulighed for arbejde og beskæftigelse, og at de hjemmehørende ikke bliver domineret ved en varig forandring i sammensætningen af landsdelens befolkning. Jeg tænker naturligvis på løsningen af flygtningeproblemet. På dette område tror jeg man har lov til at vente, at der vil ske en udvikling til det bedre. Fra autoritativ tysk side har man gentagne gange udtalt, at man var klar over, at Sydslesvig var overbelagt med flygtninge, og at man ville bestræbe sig på gennem omflytning så hurtigt som muligt at hidføre en lettelse af flygtningetrykket i disse egne. Den tyske forbundskansler gav under samtalen med mig udtryk for lignende synspunkter og for forståelse af, at det var af betydning for den rolige udvikling i grænselandet, at en lettelse, særlig i Sydslesvig, fandt sted. Den danske regering har ofte erklæret sig rede til at yde sin bistand, hvis den under en eller anden for os rimelig form måtte blive ønsket.

Problemet om det forfærdende store antal flygtninge i Europa, og herunder naturligvis også om flygtningene i Tyskland, er blevet behandlet på Europarådets ministerudvalgs møde i Strasbourg i begyndelsen af denne måned. Her besluttede man at bemyndige generalsekretæren til at indkalde til et møde af eksperter fra medlemsstaterne til behandling af spørgsmål om flygtninge og overbefolkning i samarbejde med repræsentanter for det internationale arbejdsbureau, OEEC og De Forenede Nationers højkommissær for flygtningespørgsmål.

Fra dansk side kan vi kun se med tilfredshed på enhver bestræbelse for at løse flygtningespørgsmålet i Vesteuropa, og dermed særlig i Vesttyskland. Dette er samtidig et skridt til lettelse af flygtningetrykket i Sydslesvig. Men vi må iøvrigt betragte det som en nødvendighed, at en virkelig indsats ydes på dette område, fordi flygtningeophobningen er et stærkt uroelement og medfører